

Όλυμπος

Καταφύγιο «Γιώσος Αποστολίδης», 50 χρόνια

Κείμενο & Φωτογραφίες: Ανέστης Γιαννικόπουλος, Αρχ. Υλικό Σ.Ε.Ο. Θεσσαλονίκης
Πρόλογος: Θεόφιλος Μπασγιουράκης | Ιστοσελίδα Σ.Ε.Ο.: www.seoreivatou.gr/

-Το φετινό Δεκαπενταύγουστο, το Καταφύγιο του Γιώσου Αποστολίδη γιορτάζει τα 50 χρόνια, μας ανακοίνωσε ο **Ανέστης Γιαννικόπουλος**, Πρόεδρος του Συλλόγου Ελλήνων Ορειβατών Θεσσαλονίκης (**Σ.Ε.Ο.**) *Μήπως θα σας ενδιέφερε ναρθείτε;*

Η πρόσκλησή του ήταν δελεαστική κι έγινε δεκτή στη στιγμή. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, που το καταφύγιο αυτό υπήρξε άρρηκτα συνδεδεμένο με τις πρώτες αναβάσεις μου στον Όλυμπο. Με τη

συντροφιά, πάντα του αείμνηστου πατέρα μου από το μακρινό 1970 και μετά. Τότε που το καταφύγιο ήταν ακόμη στα πρώτα στάδια λειτουργίας του, με τις παροχές και ανέσεις να είναι οι στοιχειώδεις και βασικές.

Ο χρόνος είχε ήδη αρχίσει να μετράει αντίστροφα για τη μεγάλη μέρα του Ολύμπου. Είχε πεισθεί να μας ακολουθήσει και η 9χρονη κόρη μας Αθηνά. Αν ζούσε ο παππούς της θα ήταν περήφανος γι αυτήν.

Τρεις μέρες πριν από την αναχώρησή μας

ο Ανέστης μας πληροφορεί ότι τα Δελτία Καιρού της περιοχής προβλέπουν δυνατές καταιγίδες και χιονόνερο. Ίσως και το πρώτο χιόνι της χρονιάς. Μήπως θα 'πρεπε να το ξανασκεφθούμε; Το ξανασκεφθήκαμε. Κι αποφασίσαμε να μην υποχρεώσουμε την Αθηνά να συνδέσει την πρώτη της ανάβαση στον Όλυμπο με ταλαιπωρία και δυσάρεστες εμπειρίες.

Μερικές μέρες μετά το μετανιώσαμε. Ελάχιστα από τα ακραία καιρικά φαινόμενα

είχαν επαληθευτεί. Ευτυχώς ο Ανέστης ήταν παρών στο κάλεσμα των ιστορικών στιγμών. Και ανέλαβε με ευχαρίστηση να περιγράψει με τον δικό του γλαφυρό τρόπο, τον λιτό εορτασμό του «Χρυσού Ιωβηλαίου» αλλά και το χρονικό της κατασκευής του καταφυγίου από τις δύο θρυλικές ορειβατικές μορφές της εποχής, τον **Γιώσο Αποστολίδη** και τον **Καραμπέτ Αρζουμανιάν**.

Ας τον απολαύσουμε.

Παρασκευή 10 Αυγούστου 2012

Ξεκίνησα μόνος πρωί-πρωί από την θέση «**Γκορτσιά**» στα **1060** μ. μετά την **Διασταύρωση**, για το Οροπέδιο των Μουσών. Τις προηγούμενες μέρες όλα τα δελτία πρόγνωσης καιρού προέβλεπαν ακραία καιρικά φαινόμενα με καταρρακτώδεις βροχές, "δρόλαπες" (καταιγίδα, βροχή δυνατή με σφοδρό αέρα) και πυκνές ριπές κεραυνών που θα σάρωναν, από σήμερα και για τις επόμενες τρεις μέρες, τον Όλυμπο. Αποθαρρυσμένοι οι περισσότεροι φίλοι και συνοδοιπόροι ακύρωσαν την προγραμματισμένη για σήμερα κοινή ανάβασή μας στο καταφύγιο «Γιώσος Αποστολίδης».

Αντίθετα με όλες τις προβλέψεις η μέρα ήταν ιδανική για πεζοπορία. Οι ακτίνες του ήλιου τρύπαγαν τις φυλλωσιές των δένδρων και ένα ελαφρύ αεράκι δρόσιζε το γνώριμό μου μονοπάτι. Το ίδιο μονοπάτι που πριν από 50 χρόνια δρασκέλιζαν οι ορειβάτες του νεοσύστατου τότε **Συλλόγου Ελλήνων Ορειβατών Θεσσαλονίκης (Σ.Ε.Ο.)** για να εγκαινιάσουν στον Όλυμπο το πρώτο τους καταφύγιο.

Οι σκέψεις μου πέταξαν στο παρελθόν,

όταν δύο μόλις χρόνια μετά την ίδρυσή του ο Σ.Ε.Ο., το καλοκαίρι του **1959** με πρωτεργάτες τα μέλη του **Γιώσο Αποστολίδη** και **Καραμπέτι Αρζουμανιάν**, κατασκεύασε στο **Οροπέδιο των Μουσών** μια λιτή πέτρινη καλύβα χωρητικότητας 15 ατόμων για τις ανάγκες του ορειβατικού κόσμου. Την εποχή εκείνη το πλησιέστερο καταφύγιο ήταν αυτό του «**Σπήλιου Αγαπητού**», δύο ώρες χαμηλότερα. Η «**Ορειβατική Καλύβα**» όπως αυτή αμέσως ονομάστηκε, τέθηκε σε ελεύθερη χρήση όλων των ορειβατών. Παρότι, όμως, απαραίτητη για τις χειμερινές αναβάσεις στον Όλυμπο, η ανέγερσή της προκάλεσε την αντίδραση «κάποιων» που κατήγγειλαν το γεγονός στην Νομαρχία Πιερίας και πίεσαν για την κατεδάφισή της ως αυθαίρετο κτίσμα. Τον Οκτώβριο της ίδιας χρονιάς αναπάντεχα νέα, που άφησαν όλο τον ορειβατικό κόσμο της πόλης άφωνο, έφθασαν στη Θεσσαλονίκη. Η Νομαρχία, μετά από συνοπτικές διαδικασίες, ανατίναξε την ορειβατική καλύβα, που με τόσο κόπο και για το καλό όλων των ορειβατών έφτιαξε ο Σ.Ε.Ο...

Οι σκέψεις μου διακόπηκαν από ομιλίες. Είχα φθάσει στην θέση «**Κόκα**» στα **1670** μ.

1. 1961 - ΤΟ ΠΛΑΝΙ-
ΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΚΟΥΦΩΜΑΤΩΝ
2. 1959 - Η ΟΡΕΙΒΑ-
ΤΙΚΗ ΚΑΛΥΒΑ (ΑΡΧΕΙΟ
Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)
3. 1961-Η ΚΑΤΑ-
ΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΙ-
ΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ (ΑΡΧΕΙΟ
Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)

ΚΑΤΩ: 1962 - ΣΤΟ
ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ (ΑΡΧΕΙΟ
ΧΑΤΖΑΚΟΥ)

ΑΠΕΝΑΝΤΙ: ΣΤΗ ΣΚΑΛΑ
ΕΠΑΝΩ: ΜΕ ΦΩΝΤΟ ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

την αγαπημένη στάση όλων των ορειβατών με τα δύο παγκάκια και την όμορφη θέα προς τις κορυφές «**Καλόγερος**», «**Κακάβρακας**» και «**Αγ. Αντώνιος**». Σταμάτησα για λίγο και κάθησα στο παγκάκι ανάμεσα σε μια ομάδα νεαρών, που αψηφώντας τις προβλέψεις κατακλυσμού των δελτίων καιρού, ανέβαιναν στο καταφύγιο. Απόλαυσα ένα φρούτο, ενώ μας προσπέρασαν οκτώ μουλάρια φορτωμένα με τρόφιμα για το καταφύγιο. Ο αγωγιάτης, καβάλα στο δεύτερο μούλαρι, τα παρότρυνε και τα καθοδηγούσε με φοβέρες και φωνές.

Σηκώθηκα, αποχαιρέτησα τη νεαρή ομάδα που απολάμβανε τη θέα και συνέχισα το ανηφορικό μονοπάτι πίσω απ' τα μουλάρια. Η σκέψη μου ξαναγύρισε στα γεγονότα που πριν από 52 χρόνια συντάραξαν και δίχασαν τον ορειβατικό κόσμο της Ελλάδας. Η ανατίναξη της ορειβατικής καλύβας του Σ.Ε.Ο. στο οροπέδιο των Μουσών, οργανωμένη από την τοπική χωροφυλακή και με την συνδρομή ορειβατών που θεωρούσαν τον Όλυμπο κτήμα τους, οδήγησε

στη συσπείρωση του κόσμου του Σ.Ε.Ο. Η ανάγκη ύπαρξης ενός ορεινού καταφυγίου στο αφιλόξενο περιβάλλον του οροπεδίου για την προστασία των ορειβατών στις χειμερινές τους αναβάσεις στην ψηλότερη κορυφή του Ολύμπου, τον Μύτικα, ήταν επιτακτική. Οι άνθρωποι του Σ.Ε.Ο. δέχθηκαν την πρόκληση των Αρχών και αποφάσισαν να αντιδράσουν δυναμικά. Τον χειμώνα του '59 πάρθηκε η απόφαση της ανέγερσης ενός μεγάλου και σύγχρονου καταφυγίου σε αντικατάσταση της ανατιναγμένης ορειβατικής καλύβας. Το 1960 βρέθηκε οικόπεδο στο διάσελο μεταξύ των κορυφών **Προφ. Ηλίας** και **Τούμπα** σε υψόμετρο **2700** μ., πάνω από το οροπέδιο των Μουσών και αντίκρυ στο Στεφάνι. Τα χρήματα για την αγορά μαζεύτηκαν γρήγορα από προσφορές των θεσσαλονικέων ορειβατών και την στήριξη της Ομοσπονδίας Φυσιολατρικών και Ορειβατικών Σωματείων (σημερινής Ο.Φ.Ο.Ε.Σ.Ε.). Εκπονήθηκαν οι μελέτες και εκδόθηκε άδεια ανέγερσης διώροφου καταφυγίου από την αρμόδια υπηρεσία του Ε.Ο.Τ.

**ΕΠΑΝΩ: 1963 - ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΜΠΑ
ΚΑΤΩ: 1963 - ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ (ΑΡΧΕΙΟ Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)**

ΕΠΑΝΩ: 1963 - ΤΕΛΕΙΩΣΕ Ο 2ος ΟΡΟΦΟΣ
ΚΑΤΩ: 1969 - Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

ΟΛΥΜΠΟΣ: 50 ΧΡΟΝΙΑ «ΓΙΩΣΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ»

ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Ο δρόμος για την πραγματοποίηση του ονείρου των ορειβατών του συλλόγου μας είχε ανοίξει και η ολοκλήρωσή του εξαρτιόταν πλέον από τους ίδιους.

Τον συντονισμό του μεγάλου έργου και δύσκολου εγχειρήματος της κατασκευής του καταφυγίου ανέλαβε ο εμπνευστής του και καρδιά του Συλλόγου **Γιώσος Αποστολίδης**. Με δεξί χέρι τον σύντροφο των βουνών **Καραμπέτ Αρζουμανιάν** οργάνωσε την χρηματοδότηση, την αγορά και την μεταφορά με μουλάρια των απαιτούμενων οικοδομικών υλικών καθώς και τα συνεργεία που θα εργάζονταν στην κατασκευή του πρώτου καταφυγίου του Σ.Ε.Ο. Την άνοιξη του **1961**, πριν καλά-καλά λιώσουν τα χιόνια, οι Γιώσος και Καραμπέτ έκλεισαν τα καταστήματά τους και εγκαταστάθηκαν στον Όλυμπο. Σύντομα άρχισαν να ανεβαίνουν και τα μουλάρια φορτωμένα με τα απαραίτητα οικοδομικά υλικά. Μαζί τους ανέβηκε και ομάδα ασβεστάδων από το Ασβεστοχώρι. Κατασκευάστηκε το καμίνι και άρχισε το λιώσιμο της πέτρας, που αφθονεί στον περίγυρο, για την

παρασκευή ασβέστη. Ο βράχος αντιστάθηκε στις αξίνες, αλλά τελικά υπέκυψε στην ορμή των εθελοντών σκαπανέων. Τα θεμέλια είχαν διανοιχθεί και το έργο ξεκίνησε. Όλο το καλοκαίρι οι Γιώσος και Καραμπέτ δεν άφησαν το γιαπί. Οι εθελοντές αντικαθιστούσαν ο ένας τον άλλο και μέρα με τη μέρα πλήθαιναν, δίνοντας την απαραίτητη δυναμική και ταχύτητα στις εργασίες. Το καλοκαίρι τέλειωσε γρήγορα και με τα πρώτα χιόνια του Οκτώβρη η ανοικοδόμηση έπρεπε να σταματήσει... Το ραντεβού ανανεώθηκε για την επόμενη άνοιξη, ήταν καιρός να δουν ξανά τις δουλειές και τα σπίτια τους. Ανήσυχτοι χαρακτήρες οι δύο πρωτομάστορες του εγχειρήματος δεν άφησαν τον χειμώνα να φύγει ανεκμετάλλευτος. Με την εμπειρία που είχαν αποκτήσει από τις δυσκολίες στο κτίσιμο το προηγούμενο καλοκαίρι, προγραμματίσαν με τον καλύτερο τρόπο τις εργασίες της επόμενης χρονιάς και έθεσαν σαν στόχο τουλάχιστον το ισόγειο να είναι έτοιμο της Παναγιάς.

Τον Ιούνιο του **1962**, μόλις έλιωσαν τα

ΣΤΟ ΜΑΝΤΡΙ ΤΟΥ Γ. ΛΑΦΑΤΖΗ

χιόνια και ελευθερώθηκε το μονοπάτι για τα μουλάρια, συνεχίστηκαν πυρετωδώς οι εργασίες κατασκευής του καταφυγίου. Οι προσκλήσεις που καλούσαν όλους τους ορειβατικούς συλλόγους στα εγκαίνια του καταφυγίου είχαν ήδη τυπωθεί. Πλήθος απλών ορειβατών και εκπροσώπων ορειβατικών συλλόγων μαζεύτηκε στο οροπέδιο τον Δεκαπενταύγουστο για να γιορτάσουν με τον Σ.Ε.Ο., μαζί με την Κοίμηση της Θεοτόκου, και τα εγκαίνια του ισογείου του πρώτου καταφυγίου του. Στο μυαλό μου ήρθαν οι παλιές ασπρόμαυρες φωτογραφίες του αρχείου του συλλόγου, που απεικονίζουν χαμογελαστά πρόσωπα, σκαμμένα από την παρατεταμένη εργασία και υπερπροσπάθεια στο βουνό, πρόσωπα γεμάτα ικανοποίηση και περηφάνια για την επίτευξη του στόχου της ολοκλήρωσης του ισογείου του καταφυγίου. Ο ορειβατικός κόσμος είχε πλέον το πρώτο του «σπίτι» στη σκιά του Μύτικα. Εκεί μπήκε και ο νέος στόχος. Του χρόνου τέτοια μέρα να είναι έτοιμος και ο πάνω όροφος, ώστε να έχει ολοκληρωθεί το καταφύγιο...

Ξαναγύρισα στο μονοπάτι καθώς δυσκόλεψε απ' τα διάσπαρτα βράχια που κυριάρχησαν στο τοπίο. Έφθασα στην Πετρόστρουγκα, στα **1830** μ.. Εδώ τα έλατα είναι αραιά και ταλαιπωρημένα από τους πολλούς κεραυνούς που σε καιρό καταιγίδας βομβαρδίζουν το πλάτωμα. Μπήκα στο καινούργιο πέτρινο διώροφο καταφύγιο δυναμικότητας 60 κλινών που μετά από πολλές περιπέτειες ξεκίνησε επιτέλους φέτος να λειτουργεί. Το καταφύγιο της Πετρόστρουγκας άρχισε να κατασκευάζεται το 2003 από το Δασαρχείο Πιερίας. Το 2006 είχε σχεδόν ολοκληρωθεί αλλά η λειτουργία του ανεστάλη λόγω ασυμφωνίας Δασαρχείου και εργολάβου κατά την παράδοση- παραλαβή του έργου. Τέλος αυτό παραχωρήθηκε στον Δήμο Λιτοχώρου, που το μίσθωσε στην **Ομάδα Διάσωσης**. Προμηθεύτηκα νερό, τους ευχήθηκα να' ναι πάντα γεμάτοι και συνέχισα στο μονοπάτι. Λίγο πιο πέρα είδα καπνό να ανεβαίνει από το μαντρί του Γιώργου. Ο **Γιώργος Λαφατζής** είναι εγκατεστημένος στην Πετρόστρουγκα

ΑΠΕΝΑΝΤΙ: ΣΤΟ ΛΟΥΚΙ ΤΟΥ ΜΥΤΙΚΑ
ΕΠΑΝΩ: ΣΤΟΝ ΜΥΤΙΚΑ

εδώ και **43 χρόνια**, από το **1969** όπως λέει. Περήφανος Σαρακατσάνος, δεν παύει να μου διηγείται κάθε φορά που συναντιόμαστε για τους Σαρακατσάνους ήρωες του '21. Σήμερα σειρά είχε ο **Κατσαντώνης**. Μου πρόσφερε χορτοτυρόπιτα που μόλις έβγαλε η νύφη του από τον αυτοσχέδιο υπαίθριο ξυλόφουρνο και ξεδίψασα με το δροσερό αριάνι παραγωγής του. Οι δύο γιοί του ήταν με τα πρόβατα, που φέτος έφθασαν τα 700. Τον ρώτησα για τον καιρό και αντίθετα με τις προγνώσεις των ειδικών με διαβεβαίωσε ότι ο καιρός θα «κρατήσει» τις επόμενες μέρες. Λες; Τον αποχαιρέτησα και συνέχισα την μοναχική μου πορεία προς την **Σκούρτα**.

Γρήγορα ο νους μου γύρισε 50 χρόνια πίσω, όταν τα μουλάρια, ακολουθώντας το ίδιο μονοπάτι, ανέβαζαν τα οικοδομικά υλικά για την ολοκλήρωση του καταφυγίου. Το καμίνι δίπλα στο καταφύγιο έφτιαχνε ασβέστη και οι τεχνίτες με τους θελοντές ορειβάτες μοχθούσαν από το χάρμα ως τη δύση. Πανταχού παρόντες οι Γιώσος και Καραμπέτ επέβλεπαν και συντόνιζαν το έργο. Και πράγματι τον Αύγουστο του

1963 παραδόθηκε και ο δεύτερος όροφος. Το καταφύγιο στην αρχική του μορφή είχε ολοκληρωθεί. Με δυναμικότητα **90 κλινών** ήταν από τα μεγαλύτερα της εποχής και παραμένει ακόμη και σήμερα το, σε μεγαλύτερο υψόμετρο, κτίσμα στα Βαλκάνια. Βέβαια υπήρχε το επιτακτικό πρόβλημα της έλλειψης νερού στο άνυδρο οροπέδιο, αλλά ο Γιώσος είχε λύσεις για όλα. Η συλλογή των νερών από το λιώσιμο του χιονιού στα ριζά του Στεφανιού έδωσε το αναγκαίο νερό στο νέο καταφύγιο.

Όμως η ψυχή του καταφυγίου, ο Γιώσος Αποστολίδης, δεν πρόλαβε να χαρεί το έργο του. Την επόμενη χρονιά ο χειμώνας ήταν βαρύς και το Πάσχα του 1964 τα χιόνια δεν είχαν λιώσει ακόμη. Ο Γιώσος μαζί με δύο νεαρούς ορειβάτες επιχείρησε ανάβαση στο Μύτικα. Η προσπάθειά τους είχε τραγικό τέλος. Παρασυρμένος στο Λούκι από τα χιόνια που έπεσαν, ο Γιώσος άφησε την τελευταία του πνοή στο αγαπημένο του βουνό και πέρασε στον κόσμο του θρύλου. Όλος ο ορειβατικός κόσμος θρήνησε τον πρόωρο χαμό του Γιώσου και ο Σ.Ε.Ο. σαν

ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

ελάχιστη ένδειξη τιμής και αναγνώρισης, έδωσε στο καταφύγιο το όνομά του, που έκτοτε ονομάζεται καταφύγιο **"Γιώσος Αποστολίδης"**.

Δίωξ να το καταλάβω πέρασα την Σκούρτα (που σημαίνει "στερνή κόρη"), κατηφόρισα στον **Λαιμό** και ανέβηκα τα **Καγκέλια**. Φθάνοντας στο **"Πέρασμα του Γιώσου"** παρατήρησα για άλλη μια φορά το σταθερό πετρόκτιστο μονοπάτι που σε περνά απέναντι πάνω από μια επικίνδυνη σάρα. Το έφτιαξε κι' αυτό ο Γιώσος για να περνούν οι ορειβάτες και τα μουλάρια στο δρόμο τους προς το καταφύγιο. Ανηφόρισα στο οροπέδιο των Μουσών με κατεύθυνση το καταφύγιο που από τότε δέχθηκε πολλές προσθήκες και βελτιώσεις. Μεγάλωσε η κουζίνα, κτίστηκε πτέρυγα λουτρών και χώρων υγιεινής, προστέθηκε χώρος εστίασης που το χειμώνα παραμένει ανοικτός σαν "καταφύγιο ανάγκης" για την επιβίωση των ορειβατών τις παγωμένες νύχτες, δημιουργήθηκαν δεξαμενές συλλογής νερού για τις αυξημένες ανάγκες του καταφυγίου, τοποθετήθηκε συστοιχία φωτοβολταϊκών και ανεμογεννήτριας για την παραγωγή φιλικού

στο περιβάλλον (πράσινου) ηλεκτρισμού και συνδέθηκε τηλεφωνικά με το δίκτυο του Ο.Τ.Ε.

Έφθασα στο καταφύγιο κοντά στο μεσημέρι. Έξω από την τζαμαρία με υποδέχθηκε η ομάδα των αναρριχητών που ήρθε από χτες. Κάθισα έξω μαζί τους απολαμβάνοντας την λιακάδα με ένα ποτηράκι τσίπουρο στο χέρι. Ως το απόγευμα είχαμε συγκεντρωθεί κάμποσοι. Το βράδυ έβρεξε για μισή ώρα, αλλά τίποτε παραπάνω.

Σάββατο 11 Αυγούστου 2012

Πώς να μην είσαι ευδιάθετος όταν σε ξυπνά ένας ζεστός ήλιος που προμηνύει μια λαμπρή μέρα; Στο πρόγευμα συζητήσαμε για το σημερινό πρόγραμμα. Ο **Πάρης Σκουτέλης** με την σχοινοσυντροφιά του αρματώθηκαν και έφυγαν για το **Λούκι Τριβάδας** με το δρόμο του Νάτσι που βγάζει στην κορυφή του Μύτικα. Εμείς προμηθευθήκαμε κράνη από το καταφύγιο και ξεκινήσαμε για το Λούκι του Μύτικα. Τα βράχια ήταν στεγνά και ανεβήκαμε χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία στην κορυφή. Από εκεί διασχίσαμε τη **"Σκάλα"** και ανηφορίσαμε το μονοπάτι ως

ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΣΤΟΝ ΠΡΩΙΝΟ ΗΛΙΟ

το "Σκολιό" από όπου απολαύσαμε την μοναδική θέα στα **"Μεγάλα Καζάνια"** που "κόχλαζαν" εγκλωβίζοντας τα σύννεφα στον κόρφο τους. Εδώ κατά τον μύθο βρίσκονταν τα εργαστήρια του Ήφαιστου. Συνεχίσαμε στο Ε4 και στα **"Ζωνάρια"** μας τύλιξε πυκνή ομίχλη που μας βοήθησε να πλησιάσουμε στα 10 μέτρα δύο αγριοκάτσικα. Η μάνα με το μικρό της μας αντιλήφθηκαν την τελευταία στιγμή και μετά από λίγα δευτερόλεπτα δισταγμού, και με τον πρώτο ανεπαίσθητο ήχο της φωτογραφικής μηχανής, χάθηκαν στην ομίχλη. Επιστρέψαμε στο καταφύγιο μετά από συνολική πορεία 5 ωρών.

Το βραδάκι ανάψαμε φωτιά μπροστά από το καταφύγιο για να γιορτάσουμε γύρω της τα **50 χρόνια** από την λειτουργία του, αλλά μια ξαφνική βροχή μας τα χάλασε. Δύο κεραυνοί έπεσαν στο καταφύγιο που ευτυχώς προστατεύεται από αλεξικέραυνο. Προς στιγμινή σκοτάδι, αλλά μόλις σπκώσαμε τον γενικό διακόπτη εγένετο φως. Τέσσερα καλαίσθητα panel αναρτημένα στους τοίχους της τραπεζαρίας απεικόνιζαν με φωτογραφίες και κείμενα της εποχής το ιστορικό της

ανέγερσης του καταφυγίου. Διηγήθηκα την επική προσπάθεια του νεοϊδρυθέντος τότε Συλλόγου μας στην ανέγερση του καταφυγίου επεξηγώντας τις ασπρόμαυρες μεγεθυμένες φωτογραφίες. Όταν έφθασα στην φωτογραφία των εγκαινίων του καταφυγίου, ο παρευρισκόμενος **Κώστας Τριανταφυλλίδης** αναγνώρισε στο πρόσωπο ενός νεαρού τον εαυτό του, 50 χρόνια πριν. Με την ευκαιρία μας μίλησε για τις προσωπικές του αναμνήσεις από τον Γιώσο. Ακολούθησε προσφορά πίτας και γλυκού συνοδευόμενα από λίγο κόκκινο κρασί ενώ έξω μαινόταν η καταιγίδα.

Κυριακή 12 Αυγούστου 2012

Ξημέρωσε η τελευταία μέρα και έξω είναι χαρά θεού. Πίνω τον καφέ μου αγναντεύοντας το **"Στεφάνι"**, με τα βράχια του να κοκκινίζουν στον πρωινό ήλιο και το ανάγλυφο "πορτραίτο" του Δία να μου κλείνει το μάτι. Οι προγνώσεις των ειδικών της Ε.Μ.Υ. έπεσαν τελείως έξω. Από εδώ και πέρα για τον καιρό στον Όλυμπο θα συμβουλευόμαι τον τσέλιγκα της Πετρόστρουγκας, Γιώργο Λαφατζή.